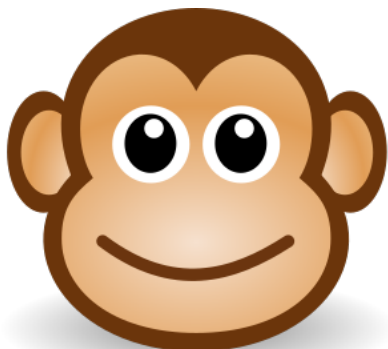

Nezdvořilá opice

V afrických lesích žila opička Markétka. Jednoho dne si tak skákala ze stromu na strom, když tu na zemi spatřila něco lesklého.

„Co to může být?“ pomyslela si zvědavě.

Hned sjela po liáně dolů. Opatrně se k té věci připlížila, nakoukla a zařvala leknutím: „Uáááá!“

Byla tam totiž opice.

Markétka rychle odskočila do křoví. Po chvíli vykoukla ven a rozhlédla se. Žádnou opici však neviděla. Znovu se pozvolna připlížila do místa, kde na ni předtím vybafla ta opice.

„Kdoví, jestli tam ještě bude?“ přemýšlela.

Zvolna na tu věc pohlédla a znovu leknutím odskočila. Ta opice tam byla zase. Když se však podívala kolem sebe, žádnou opici neviděla.

Situace byla stejná, když se Markétka znovu podívala. Tentokrát však neuskočila.

Místo toho řekla: „Ahoj, já jsem Markétka. Jak se jmenuješ ty?“ Ticho.

Ta druhá opička na pozdrav neodpověděla.

„Já jsem Markétka. Slyšíš mě?“

Nic. Ticho.

„To je nějaká nezdvořilá opice,“ pomyslela si. „Ani nepozdraví.“

„Túdle, núde!“ Zašklebila se na tu druhou opici.

Leknutím poskočila. Ta druhá opička udělala úplně to samé: „Túdle, núde.“

Markétka se poškrábala na hlavě. Druhá opička se také poškrábala na hlavě. Markétka se zatahala za ucho. Ha! Ta druhá opička se také zatahala za ucho. Když se poškrábala na bradě, ta druhá opička se tam poškrábala taky. Naposled se Markétka chytla za obě uši. Víte co? Ta druhá opička se jich chytla taky.

V té chvíli začalo Markétce svítat. Uvědomila si, že když se dívá do řeky nebo do studánky, tak tam vidí svůj obraz. Obraz lesknoucí se v hladině.

„To bude nějaká malá studánka, nebo něco takového,“ přemítala v mysli.

Opatrně šáhla na tu divnou věc, ale ona vůbec nebyla mokrá. Ani nebyla měkká, naopak byla tvrdá jako kámen.

„To je ale divná voda,“ pomyslela si. „Takovou jsem ještě neviděla.“

Aby se někdo nevylekal jako ona, tak tu divnou věc zahrabala do listí.

„Zajdu se zeptat maminky,“ zamyslela se. „Třeba bude vědět, co to je.“

Šupky hupky po větvích a po liánách za maminkou.

„Mami, mami! Hádej, co jsem našla“, volala už zdálky.

Než se maminka zmohla na odpověď, Markétka už pokračovala: „Našla jsem divnou vodu. Já se v ní vidím, úplně jako ve studánce. Ale ta voda není ani tekutá ani měkká. Tušíš, co by to mohlo být?“

„To by mohlo být zrcátko,“ řekla po chvíli maminka. „Pojďme se na to podívat.“

„Zrcátko?“ vydechla Markétka.

Za chvíli už byly obě opičky dole a Markétka odhrabávala listí.

Maminka nadšeně povídá: „To je krásné zrcátko. Půjč mi ho, prosím.“

A už si kontrolovala, jak má hezky učesané chlupy. Markétka se také pořádně prohlížela.

Maminka pokračovala: „Markétko, máš krásný poklad. Našla jsi moc hezké zrcátko. To je vzácnost, to tady musel ztratit nějaký člověk.“

Chvíli se samy radovaly ze zrcátka, ale za chvíli už běhaly po lese a ukazovaly zrcátko i ostatním opičkám. Každá opička se chtěla podívat, takže měly co dělat až do večera.

Když šla Markétka spát, byla spokojená. Nejenže měla novou věc, ale navíc vyřešila záhadu s tou nezdvořilou opicí a divnou vodou.